

**JAN
MAŠATA**

**JAZZ,
KOČKY
A POTKANI**

JAZZ, KOČKY A POTKANI

Jan Mašata

Děkuji Vladimíru Kalnému za prvotní korektury a odborné rady. Městu Plzeň, horám, kočkám, potkanům a jazzu za inspiraci.

*„Všichni bez ustání trpíme, včetně těch, kteří
předstírají, že ne.“*

Charles Bukowski

I.

Deny se opřela zády o cihlovou zeď obývacího pokoje a zaostřila pohled na sedícího mladíka naproti ní.

„Jaká si myslíš, že je hudba ulice, Beki?“ Trochu se pousmála, jako by neočekávala nic duchaplného.

„Hudba ulice? Co je to za blbost? Nevím, asi rap, ne?“ zašklebil se kluk a začal si balit krátké papírky tabákem.

„Né, já to nemyslím takhle,“ nevzdávala se Deny.

„Jak to tedy myslíš, veveřice?“

„Nemyslím nastrojenou parádu pro pouliční gangsta borečky... otázka zněla, jaká je hudba ulice. Jakože jaká hudba nejvíc vystihuje ten smrad po dešti, to pořvávání lidí, to vrčení přiblblých aut a tak... a taky ten strach a nervozitu... to podivný napětí mezi asfaltem, omítkama a pohupujícíma se drátama nad hlavou.“

Beki podal jednu z krátkých balených cigaret Deny a oběma připálil. Opět se zašklebil, vyfoukl kouř do místnosti a jen tak zasyčel.

„Ty vole, já ti asi vůbec nerozumím, veveřice!“

„Hmm, tušila jsem to!“ řekla a trochu si rozcuchala své červeno-oranžové mikádo.

„Mno, ták jsem blbej... to přece víš, ne?“ odsekl trochu uraženě.

„To víme, no! Hele, kašleme na to. Dáme si to víno?“

„Jo, sice bílý moc nemusím, ale když už máme ten čtvrt – rok našeho vztahu, se obrním.“

„Ó, tys tak ohleduplný a milý, chlapče,“ natáhla krátce z cigarety a jako by jí nesedla, típla ji do plechovky od paštiky. „Jen by mě zajímalo, jakej vztah tím myslíš, Beki?“

Beki otevřel lahev vína a oběma nalil. Cinkli si a dali pusy. Poté si odkašlal. „Mno jakej... chodíme spolu zase, ne?“

„Když myslíš,“ usmála se. „Beki, pro mě jsi stejně spíš něco jako brácha a to volizování v parku po tvých narozkách na tom nic nezmění, ty pakoni. Šak se známe od malička.“

„Bezva, a já myslel, že mě máš ráda a že slavíme, když jsi přinesla to víno.“

„Ráda tě budu mít vždycky, to bys měl vědět, ale to víno mám od mámy. Měli ho v obchodě ve sleeve,“ lehce bouchla Bekiho do ramene.

„Hmm, bezva... ty ale víš co?“ ťuknul se do čela.

„Co?“

„Oslavíme bratrství. To je nápad... tedy sestro-bratro vztah,“ vrátil jí úder do ramene.

„No, to je slovo chlapa, tak mi ještě nalej, brácha,“

„Hele, Deny, ať to nepolkneme. Jaká je tedy podle tebe tááá... muzika z ulic, nebo jak?“ Protáhl pusy, což dělal vždy, když Deny provokoval.

„Podle mě? Já myslím, že jazz.“

„Bože, jazz? Ten nesnáším,“ napil se, jako by chtěl polknout pachů své reakce.

„Ty nesnášíš všechno kromě těch tvých pankáčů... to přece víme.“

„Náhodou poslouchám i jinačí hudby. Třebá Pink Floydy.“

„Floydů poslouchá každej, i můj fotřík.“

„Tvůj fotřík? Ty nějakýho máš? To je ten, co na vás kašle, stejně jako ten můj na mě?“

„Hele, otoč téma, ok?“ zvedla naštvaně ukazováček.

„Jó, ten tvůj jazz,“ zmírnil raději Beki a také doplnil provizorní popelník.

„Jo, ten jazz...“

„Jazz je prostě strašnej, Deny... jako sorry. Muzika možná pro intoše, jako jsi ty, ale já v tom nikdy neviděl nic sexy. Muzikanti se u toho tváří, jako by se už tejden nevysrali a kdo to poslouchá, si asi myslí, že ví něco, co my obyčejný burani nemůžeme nikdá pochopit. Ble, ble a ještě jednou ble. Zlatej punk nás obyčejnejch smrtelníků.“

„Hele, Beki, víš, co ti řeknu?“

„Povídej, vochechule.“

„To bylo to nejdelší souvětí, který jsem od tebe za celý ty roky slyšela,“ provokativně zatleskala do prostoru a napodobila škleb svého protějšku.

„Si pitomá. Hele, až to vycucneme, tak vyrazíme do toho tvýho jazzu, ne?“

„Kam?“

„Jako do ulic,“ vytáhl oči nad sebe.

„Kam tak spěcháš?“

„Mnó, dal bych špeka, ale tady u tvý mámy to jak víme jaksi nejde,“ zaklepal na stěnu pokoje.

„Máma přijde až v noci. Když se nedopotácí do šesti, tak uvízne v nějakým ze svých oblíbených výčepů ve městě. Takže v klidu. Klidně tu travku ubal tady, ty pako.“

„Ták bezva. Trochu si to vínko okořeníme,“ vyndal průhledný pytlík z bundy a vysypal obsah zelené rostliny na stůl. Zkušeně odměřil množství na jednoho jointa a připravoval si papírky.

„Hele, Beki... napadlo tě někdy odtud vypadnout?“ pozorovala jeho prsty a zároveň mu poslala vzduchem otazník.

„Šak říkám pojďme ven,“ olíznul u toho papírek s náplní a zarovnal do tlustého cigára.

„Já myslím jako z města... z Plzně... pryč... jinam.“

Beki opálil zapalovačem konec svého výtvaru a labužnický ho rozbafal. Poté dlouze potáhl a jako by mu došla otázka až teď, přidušeně se rozkašlal. Podal cigáro Deny a celý rudý zabořil obličej do polštáře, odkud sípavě reagoval.

„Ty vole Deny, ty seš dneska samá sranda. Co, co to zase meleš?“ Odhodil polštář do rohu a tupě se na ni zadíval skleněnými očima.

Deny si také potáhla, vydechla dlouhý mrak kouře směrem k Bekimu a vrátila mu doutnající iluzi zpět.

„Ty seš tady spokojenej? Nebo dokonce šťastnej?“

„Já... asi nevím... vím jen jedno. Jinde bych určitě nebyl šťastnější. Tohle město znám do poslední popelnice a mám tady spousty přátel. Co ti zase vrtá v palici, veveřice?“

„Nic, jen mě to prostě zajímá,“ zabodla pohled do podlahy, aby nevyšel najevo ani kousek jejího zklamání.

„Tss, co tě to dneska bere, fakt netuším, ale tahle travka je fakt supéér,“ rozesmál se a roztáhl ruce, jako by se chtěl vznést do vzduchu.

„Radši zavřu okno, abys mi neuletěl,“ zvedla se došla k oknu, vykoukla na chvílku na ulici, protáhla se na parapetu jako kočka, vystrčila na Bekiho svůj pevný zadek a poté to oko do světa opravdu zavřela.

Postavila se před něj, zkrřížila ruce a zakroutila hlavou.

„Hele, Beki, ty snad těm hovadinám věříš.“

„Co? Jakejm zase hovadinám? Ná, dej si ještě, ať ti to roztáhne mimiku, krasavice.“

„Nechci!“

„Máš depku, nebo co?“ rozhoupal se na posteli a zazubil se.

„Jen mě sere, jak si sám lžeš.“

„Jó a jako v čem?“

„Třeba to piko! Ten zasranej fet!“

„Co jako?“

„No, třeba kvůli mně? Že s tím šleháním nešlehneš!“

„Ale šlehnu!“

„Ale hovno! To jen meleš a meleš a nic... jen výmluvy a kecy v kleci!“

„Ty seš teď děsně moudrá, co?“

„Jak jako?“

„No, když seš z toho venku... ale víš, na jak dlouho?“

„Vím, teď už jo... a víš proč?“

„No, to mě kurevsky zajímá!“

„Protože vidím tebe a nechci tak vidět i sebe! Ale hlavně už ani tebe, chápeš, ty pako?“

„Ty vole, Deny, to jsou jen kecy a hovna... moji přátelé...“

„Přátelé?“

„Jo, proč?“

„Jaký že to máš přátele? Vždyť znáš jen smažky a alkáče. Jedinej, komu můžeš věřit, jsem já a ty to moc dobře víš!“

„C... co? Jaký smaž... smažky? Ty vole, Deny, vždyť ty seš taky smažka, tak tady neházej ramena!“

„Nejsem žádná smažka, ty pitomče. Já si to náhodou hlídám!“ poklepala si na předloktí a vytáhla rukáv košile, aby mu ukázala svou bílou kůži. „Kdybych nebyla před rokem v hajzlu z mojí máti, tak bych do toho nikdy nespadla a ty místo abys z toho bahna vyjel se mnou, tak mě táhneš zpátky!“ bouchla našťvaně pěstí do stolu.

„Jo ták! Hele, to, žeš přestala s pikem, tak to ještě z tebe nedělá paní svatou.“

„Jsi blbec, Beki!“

„Tak já jsem blbec... jásně. Slečna má školu a teplej flek v kanclu, takže plíseň z ulice jako já, co nerozumí blbýmu jazzu je průstě negramot, žejo!“

„Už to nehul!“

„Pročpa? Jak vidíš... dělá to mezi lidma krapánek jasno,“ oponoval opět přidušeně.

„Už vím, co znamená ta tvoje přezdívka, ty chytrolíne.“

„Copa?“

„Beki jako zpětnour. Jsi vlastně hrozná konzerva s takovýma kecama, ty rádoby pankáči,“ vracela mu napadení a provokativně našpulenou pusou.

„Mé jméno je Bedřich Kilián, a opravdoví přátelé mi už před lety dali přezdívku Beki, jako zkráceninu těchto slov, rozumíme? Aha?“ bouchnul podvěskem o stěnu, jako by chtěl tohle téma už vyhnat z místnosti a nechat se unést chemií do barevnějšího světa.

Deny se ale stále nevzdávala.

„Já tady tedy uhnít nechci. Ten můj teplej kancl, jak tady plkáš, je pěkně studená lednice se samýma studenýma čumákama a to, co mi tam platěj, stojí taky pěkně za hovno.“

„Počkej, ty úřednice, tím chceš říct, že třeba v Brati–Praze nebo Brňousech ti dá pošta o tolik víc, že se ti vyplatí balit čamadán, jo?“

„Nevím, ale je mi sakra teprve devatenáct. Chci zkusit něco jinýho, než se válet na pelechu a hulit a poslouchat Pixies.“

„Á, madam mění prioritky. Za chvilku skočí do peřin s nějakým mega manažerem, začne si lepit barevný drápy, pít drahý šáňo a bydlet za městem v prosklený krabici, což? Je tak? Chceš mi prostě říct, že na mě už kašleš!“ roztáhl se na posteli, zastrčil zbytek jointa mezi rty a zamýšleně se zadíval do stropu.

„Jsi samožer, co myslí jen na sebe, Beki. Potřebuješ jen blbku, která ti bude držet ramena a volat záchranku, když sebou řízneš v parku. A když náhodou vystřízlivíš, tak ti roztáhnout ještě nohy. Víš co? Na to ti zvysoka kašlu! Kdybych tě neznala tak dlouho... tak!“

„Tak?“

„Nevím, je to celý blbě,“ sedla si na židli, vytáhla kapesník a vysmrkala se.

„Hmm, tak pěkný výročí, lásko!“ zatleskal tentokrát na oplátku on. Deny se podržela za uchem a napila vína.

„Tobě je naprosto u zádele, co chci já, vid’?“ zadívala se mu do červenožlutých očí.

„Myslím, že u zádele máš hlavně ty mě, koťátko... hele, kašleme na to. Vypadneme odtud a dáme směr centrum. Přijdeš zase na jiný myšlenky. Máš u sebe ty prachy? Dostalas tu zálohu? Koupíme nějakej matroš a sjedeme se... zapomenem na tyhle sračky,“ chytl Deny za ruku a políbil ji na dlaň.

„Jo ták... o co se tady vlastně snažím! Tak víš co, Beki? Zvedni tu svou zhulenou prdel a vypadni!“ postavila se a dala vztekle obě ruce v bok.

„Co? Tobě hráblo, ségra? Vždyť slavíme, ne?“

Deny na něj vykulila vztekle oči a ukázala na dveře.

„Vypadni z mého bytu... dělej... nejsem tvůj podělanej bankomat!“

„Oukej, já tedy padám... nemám tucha, co ti jebe, ale třeba se poser, krávo!“

Vstal, vzal si bundu ze židle, natáhl volné tepláky, nahodil na ramena červený batůžek a klátivou chůzí odešel přes předsíň až k vchodovým dveřím, kterými při odchodu významně bouchl.

Deny nasupeně skrze ty dveře zakřičela. „Co jsem mohla čekat od sedmnáctiletýho blbečka! Máš pravdu, jsem pěkná kráva!“

Ze schodiště se ozvala odpověď jako ozvěna.

„Seš jen o dva roky starší, ty blbino... kašlu na tebe!“

„Já kašlu na tebe, vyhulenče!“ vztyčila na dveře prostředníček, ale hned vzápětí jí i přes všechen vztek došla marnost toho gesta.

Kopla do botníku a vrátila se zpět do pokoje.

Otevřela okno dokořán a zapálila si cigaretu z krabičky na parapetu.

Skrze ni vlétl do bytu nepříjemný průvan, který rozfoukal popel z konzervy po stole.

Pravou rukou si několikrát rozrušeně přejela po barevném tetování na rameni a olízla piercing zapíchnutý nad koutkem svých vyšpulených rtů, což dělala vždy, když byla rozrušená.

Napila se vína a rozklepala se zimou i přesto, že byl červenec a venku byl rozpálený den.

***

Ve vchodových dveřích cvaknul zámek.

Deny se podívala na hodinky.

Bylo za pět minut šest.

„Hmm, tak dneska se nám vrátila brzy,“ zašeptala si sama pro sebe s kapkou sobě vlastního sarkasmu.

„Denisko? Jsi doma?“ ozvalo se z chodby.

„Jó, tady jsem, mami,“ zvedla se z podlahy a nuceně se táhla z pokoje za matkou.

Ta stála v chodbě s malou igelitkou, z níž vykukovaly rohlíky. Unaveně funěla a přesto, že na sobě měla letní šaty, byla celá zpocená.

Deny vzala matce tašku z ruky a dala jí letmou pusou na vrásčitou tvář.

„Něco jsem nakoupila. Měli tu dobrou sekanou a taky koblížky.“

Matka si sundala bolestivě tlačící boty a došla do kuchyně, kde si sedla ke stolu na židli.

Deny zatím skládala jídlo z tašky do lednice.

„Dneska jsi tady brzy, mami. Co se děje?“ prohodila Deny s jasnou podrážděností v hlase.

„Nějak mě bolí žaludek. Ten blbec v práci mě zase naštvál.“

„Co zase měl?“ zeptala se Deny, vytáhla z tašky jablko a zakousla se do něj.

„Pořád něco má. Jednou máme špatně srovnaný zboží v regálech, podruhý máme na krámě bordel. Takovej fakan mladej, ale má funkci, tak nás buzeruje. Asi za to má alespoň sto tisíc, že to tak žere.“

„No jo, je to šéfík,“ reagovala Deny.

„Šéfík? Kretén je to. Půlka z nás v krámě by mu mohla dělat matku. Některý i babičku!“

„Jsi tam teprve dva měsíce mami, tak se nenech zase hned někým vytlačit. Víš, jakej byl ten pracák vopruz.“

„Podej mi jedno pívko z lednice, broučku,“ olízla si suché rty matka a natáhla bolavé nohy na protější stůl.

Deny jí pivo otevřela a trochu si lokla. Potom ho podala matce a opřela se o linku. Dokousala jablko a ohryzek hodila zkušeně přes stůl do odpadkového koše.

„Deniso! Kolikrát jsem ti říkala, abys to nedělala!“ okřikla ji matka a napila se tak dlouze, že do ní natekla nejméně polovina lahve. Když dopila, otřela si ústa a spokojeně vydechla. „Cestou jsem potkala toho tvýho kámoše... toho... no toho Bedřicha. Sotva mě pozdravil. Vy jste se zase raflí?“

„Jo, je to pitomec,“ řekla rádoby odlehčeně Deny.

„To jsou všichni mužský,“ odpověděla matka a několika loky dopila lahev skoro do dna.

„Nedáš si kafe, mami?“

„Dneska ne, broučku... říkala jsem ti, že mě zase bere ten žaludek. Zajdu si ale na dvě točený dolů na roh. Snad mě to pak přejde,“ mrkla na dceru, zvedla se a protáhla si záda, jako by chtěla cvičit.

„Myslela jsem, že budeš dneska doma, mami.“

„Musím se trochu hejbat, v televizi dávají jen kraviny a ráno jdu zase do práce. Potřebuju trocha veselý společnosti, holko.“

„A neměla by sis raději lehnout, když ti není dobře?“

„Se ještě naležím, až natáhnu bačkory.“

„Jo, jasně. Tak to nepřeháněj. Abys mi zase nevolala ve dvě ráno pod oknem, že se netrefíš do zámku.“ Deny sevřela starostlivě rty a chtěla schovat igelitku od nákupu do skříňky, když si všimla, že je v ní ještě něco. „Co to máš za dopis v tý tašce?“ zeptala se a položila na stůl bílou obálku.

„Ani nevím, bylo to ve schránce. Myslím, že to bude zase od tety Kláry z Paseky,“ opět si sedla ke stolu. Obálku si prohlédla a otevřela ji. Vytáhla úhledně složený list papíru a zamžourala do něj.

„Denisko, podej mi brejle. Jsou támhle za konvicí,“ ukázala na polici nad lednicí a nechala ruku nataženou, dokud jí dcera brýle nepodala.

„Tak co píše tetka?“ Snad tam nemají ještě sníh teď v červenci,“ usmála se Deny a napíjala krk zvědavostí.

Matka se na chvílku začetla do prvních řádků dopisu a po chvílce se zamračila. Poté se podívala skrze silná skla brýlí. Pak se zadívala z okna a brýle si sundala a položila na stůl.

„Děje se něco, mami?“ sedla si vedle matky na židli a chytla ji za ruku.

Ta držela v té druhé stále popsaný papír a bylo znát, že se jí rozechvěl v prstech. Poté s přiškrceným hlasem konečně promluvila.

„Tvůj otec... je mrtvej, Denisko!“ položila papír na stůl, posunula ho k dceři a aniž by se na ni podívala, pokračovala v pozorování poletujících ptáků za oknem.

Deny si řádky v dopise pozorně přečetla a potom jej položila také na stůl.

Kupodivu v ní tahle zpráva zprvu nevyvolala nějak výraznou reakci. Pouze chytla matku za druhou ruku a tiše se zeptala.

„Tys věděla, že je nemocnej, mami?“

Matka stejně tiše odpověděla.

„Jo, už se trápil asi dva roky. Odmítal doktory a už nekomunikoval ani s tetou. Bydlel v tý svý chajdě jen on a kočky. Nikam už prý nechodil. Pomalu tam umíral.“

„To je strašný, mami,“ teprve nyní jí emoce vtlačily slzy do očí.

„Strašný? Vedl hlavně strašnej život. Tak dopadl, jak dopadl. Byl to sobec. Kašlal na mě. Na tebe. Na všechny. Zajímaly ho jen ty jeho sochy. Tedy sochy. Spíš vyřezávaný potvory.“

„Stejně mi je to líto!“ vytáhla jeden z ubrousků z krabičky na stole a utřela si slzy. Jeden podávala matce, ale ta ho mávnutím ruky odmítla.

Deny vzala opět dopis do ruky a několikrát přešla řádky zaslzeným pohledem.

„Teta chce, abychom obě přijely.“

„Já nikam nejedu. Máš cigaretu?“ konečně se otočila k dceři a hlasitě polkla.

„Jo, tady... vem si,“ položila krabičku a zapalovač na stůl vedle dopisu.

Obě si zapálily a chvíli jen tak koukaly kolem sebe. Jako by chtěly být se svým vnitřkem samy.

„Otevru okno,“ rozřízla po chvíli ticho Deny a opravdu otevřela.

Místností se opět prohnal průvan přehřátého vzduchu. Směs smogu, čínských jídel odnaproti a močoviny potkanů z rozpálených ulic si vzala za oběť samotný dopis, který sfoukla ze stolu, až se snesl houpavým pádem do odpadkového koše v rohu, kamsi za zahozeným ohryzskem.

Obě ženy tu scénu pozorovaly netečným výrazem.

„Tak to vidíš, všechny ten život jednou zmuchlá a zahodí,“ odklepla popel do malého popelníku a zvedla se, aby došla do lednice pro další lahev piva. Tu otevřela a opět se dlouze napila. „Jídlo máš, tak si to pak ohřej. Přijdu až večer. Musím na vzduch,“ napila se ještě jednou a poté pohládila dceru po barevném mikádu.

Típla cigaretu. Usmála se na Deny a odešla do chodby, kde si opět bolestivě nazouvala nepohodlné boty.

„Mami, ty tam nepojedeš? Nepůjdeš tátovi na pohřeb?“ volala Deny do chodby.

„Ne, já nikam nepojedu, ale jestli chceš, tak jeď. Bránit ti v tom nebudu. Já tvému otci nic nedlužím. Snad pár facek, ale to, jak vidíš, už asi nestihnu. A že by si je zasloužil, to mi věř!“

Otevřela na chodbu a ve dveřích ještě něco nesrozumitelného zamumlala.

„Hmm... tak čau,“ mávla do chodby rukou Deny a dopila zbytek piva z lahve.

Poté ji opět přepadla nepříjemná zima, a tak si několikrát přejela přes odhalené tetování a nervózně oblízla piercing v koutku úst.

Venku se rozfoukal vítr.

Vypadalo to na déšť.

II.

Tudum... tu... tudum... tss...tsss... tamtdam.

Tak nějak zněla ulice ten letně páteční podvečer v Plzni.

Teplo jen zhutňovalo všechny ty noty, tóny, štěkoty a přejezdy litinových poklopů od kanálů.

A ten zpěv. Občas někdo zařval z parku. Hádka omámených bezdomovců. Do toho kdosi zabubnoval na parapet a smích, ten smích místních uječených matek a manželek. Od spodního chrapláku až po hysterickou fistuli. To jak to zrovna za oknem jiskřilo.

Tudum... tutsss... padadadam... vůůpjjí a taky vrrrrrrr...

Filip tím vším procházel, a ačkoliv mu bylo všechno to dění ukradené, nemohl se zbavit té pěny kolem. Toho slizu s vůní i smradem podokapních příběhů ulic.

Byl v tom ponořen, aniž by tušil, že ho to vsáklo již dávno.

On ale pozoroval ji.

Bytost na protějším chodníku.

Měla tak husté vlasy. Kroutily se jí kolem hlavy přes ramena a měl pocit, že ji naprosto ovládaly.

Šaty s barvou hlubokého nebe jí poletovaly kolem krásně tvarovaných lýtek a zadečkem občas narazila na pletenou velkou tašku, co nesla zavěšenou na rameni.

Ta chůze. Ta chůze ho naprosto fascinovala.

Pozoroval tu ženu již od svatého Bartoloměje.

Tam se do ní zbláznil. Jak proploovala přes to veliké náměstí jako pyšná plachetnice a s úsměvem, který schovávala pod slunečními brýlemi, dávala najevo lásku i vášeň k životu.

Jako by ho probudila.

Musel ji oslovit.

Musel ji poznat.

Musel s ní plout.

Zabočila do postranní ulice.

Asi hledala přístav v jednom z těch uličních ramen proudu města.

Šel za ní jako omámený. Tak, jak to dělají psi, když se toulají za vůní své touhy.

Ona jen tak ledabyly pohazovala hřívou ze strany na stranu a kyvadlo těch chomáčů jí hladilo bílá záda.

Krev se mu v žilách bouřila a on nemohl odolat. Nohy šly vlastně samy. Tak nějak instinktivně a přesto nuceně. Tělo ho přestalo poslouchat a samo mu ukazovalo cestu dál.

Filip si rozepnul černou košili a na jeho hrudi se v mužném porostu zaleskl stříbrný přívěsek.

Zajel si na chvílku do rozčuchaných vlasů a zjistil, jak se potí.

Malé kapičky mu stékaly kolem uší do neoholeného strniště, kde se ztrácely navždy.

Najednou zastavila.

Zadívala se dlouze do výlohy obchodu s klobouky.

On také zastavil na protějším chodníku a vůbec se nestyděl civět, co bude dál.

Ten červený by jí tak slušel, napadlo ho a měl pocit, že právě na něj se ta bytost dívá a opravdu po něm touží.

Přemohl se a bylo mu najednou jedno, jestli se před ženou ztrapní. Osloví ji.

Přešel z toho svého břehu na její, a když se vyhnul vyšilující tramvaji, klopýtł přes obrubník a trochu neohrabaně přistál až u ní a té lákavé výlohy.

Zadíval se do stejného zrcadla a potom se jejich pohledy ostýchavě setkaly.

„Vy mě sledujete, že?“ promluvila ona a usmála se přes tmavě rudou rtěnku.

„Já, promiňte... asi mě máte za blázna,“ pokusil se také o úsměv, ale plachost mu ztuhla v koutcích.

On se zadíval na ni, ale ona ho pozorovala dále jen přes odlesk toho velikého zrcadla.

„Musíte být blázen na to, aby se vám líbila nějaká žena?“ poprvé mu darovala letmý pohled a opět ho přikořenila úsměvem. Jen tak drobně na Filipa mrkla a jako by se nic nestalo, odkráčela dál svou cestou.

Filip byl vším tak ohromen, že mu připadalo, jako by její obraz dál zůstal v odrazu skla.

Nechtěl ji pustit ani od sebe, ani z toho pohledu.

Cítil se jako bóje při odlivu.

Nakloněn ke břehu a voda proudila pryč do široka a ONA s ní.

Výkřik zpoza rohu ulice ho probral.

A hned další a ještě zoufalejší.

Rozeběhl se tím směrem a hned to uviděl.

Ona seděla na zemi, přikrčená s rozmazanými stíny pod očima od slz, jako by se z divoké plachetnice stal ve vteřině napadený a potápějící se koráb, kde posádka řve o pomoc.

Ukazovala směrem k utíkající postavě vyhublého mladíka v teplákách s červeným batůžkem na zádech.

„Přepadl mě... ukradl mi tašku... hajzl!“ vyjelo z té vystrašené ženy.

Filip nečekal a když se ujistil, že ta žena je napadena hlavně tím strachem, rozeběhl se za lapkou, který utíkal skrze dav a jako létající ryba z té řeky občas vykoukl a odskočil dále a zase se potopil, jak se chtěl urputně schovat do zhuštěného hejna lidí.

Nebyla to ale žádná létající ryba. Byl to Beki, který si tu ženu vyčíhal a pronásledoval ji podobně jako Filip už od náměstí.

Běžel s tou pletenou taškou a kličkoval mezi auty a tramvajemi a zase auty a popelnicemi, jak mu jeho slabé, nemotorné nohy dovolily.

Byl naprosto oslepený šílenstvím po další dávce.

„Vzdej to, ty parchante!“ řval na něj Filip a už lapku pomalu dobíhal.

Filip byl o dost silnější.

Když chtěl, tak jedl. Když chtěl, tak spal. Když měl chuť, tak se smál.

Nepotřeboval k tomu naježenou krev plnou drog.

Filipovi stačila krev propumpovaná skrze živelně pulzující srdce.

Měl výhodu.

Nemiloval sebe.

Miloval svět a krásu.

Doběhl toho zmateného hubeňoura a skočil mu po zádech a srazil ho k zemi jako nemocnou gazelu.

A tak na sebe tenhle svět naděje a svět zoufalství poprvé narazily na chodníku před výlohou restaurace nesoucí název *U Anděla*.

Oba se rozplácli a váleli se po sobě a rvali se o tu tašku s pletencem barev duhy a syčeli u toho a funěli a křečovitě nenáviděli.

Každý chtěl skalp toho druhého.

Filip v jednu chvíli dobře zamířil a vrazil loket Bekimu přímo pod oko.

Ten zařval bolestí. „Co děláš, ty vole!“

Pustil kořist a odkopl Filipa od sebe.

Zmátořil se na nohy a držíc se za to oko, zmizel v davu přihlížejících zvědavců.

Filip tam seděl rozcuchaný s natrženým rukávem od košile, zpocený, ale pyšný.

Dobelhala se k němu stále otřesená žena v modrých šatech a podala mu ruku, že mu pomůže se postavit.

Filip to odmítl a sám se doslova vyšplhal po vedle stojící lampě.

Vrátil tašku do nabídnuté ruky dámě s usazenými očima a dlouze se jí poprvé zadíval do toho lesku smíšených pocitů.

„Ještě pochybujete o tom, že jsem blázen, madam?“

Žena se zmohla na rozpačitý úsměv a pohládila Filipa po roztrženém rukávu.

„Jsem Justýna a... a jestli můžu,“ zachvěla se v hlase, „děkuju a zvu vás na panáka, pane,“ naklonila hlavu až prosebně na stranu a opět pohladila Filipa po té jizvě na košili.

„Já jsem Filip... zvu vás ale já. Potřebujeme ho oba stejně.“

„Tak fajn... jdeme,“ naklonila se mu k uchu a zašeptala, „zmizíme, než se těm čumilům kolem vrátí brady na původní místo,“ otřela si oteklé váčky pod očima a vzala Filipa pod paží, jako by si ho chtěla odvést z té ulice rovnou k oltáři.

A město na své scéně najednou stáhlo světlo a hrálo další jazzové rytmy a melodie života a přidal se i buben v podobě malých a potom větších kapek deště.

Tudum... tssstss... tadamtadadam a tak dál.

III.

Beki z batohu vyndal vyšisovanou kšiltovku a nasadil si ji na hlavu. Natáhl si až k bradě černý šátek s vyobrazením zelených lístků marihuany a rozhlédl se skrze stromy parku, jestli ho náhodou nesleduje ten chlap s ostrým loktem.

Rána pod okem ho opravdu bolela a on cítil, jak mu natéká vše kolem ní snad včetně bulvy.

Rozhoupal se přes park a na křižovatce dvou písčitých cest si sedl pod mohutným kaštanem na lavičku.

Třásl se mu ruce. Tělo uvnitř doslova hořelo a nedokázal ho zchladit ani ten nečekaný déšť, před kterým ho chránila jen koruna stromu nad hlavou.

Sundal si šátek z krku a na chvíli ho nechal pohlcovat kapky poletující kolem.

Když byl dost vlhký, přiložil si ho k oku a hlasitě zaskučel. „Ta svině, až ho potkám, tak ho sejmu!“

„Koho sejmeš, Beki?“ ozvalo se jakoby z koruny toho stromu.

Strom ale neoživil. Promluvil tlustý chlap v dlouhém baloňáku s upnutým culíkem vlasů a funícím buldočkem na vodítku.

Ten hlas Beki dobře znal.

Byl to Fotřík.

Tedy ne Bekiho táta.

Fotřík byla přezdívka, kterou dala tomuhle vousatému obtloustlému chlapovi s nemocně rudým obličejem snad sama ulice.

Byl to chlap, který budil respekt nejen svým zjevem, ale i pověstí. Měl pod palcem každého zlodějíčka, feťáka, bezdomovce a kurvu ve městě.

Jeho obrovská postava a veliká hlava nebylo to jediné, co vás zaujalo na první pohled. Byla tu i jizva, která se mu táhla od levého oka přes celé čelo až k pravému uchu, ze kterého mu zbývala jen půlka. Jako by ho někdo sekl mačetou a nedokončil ten masakr do konce.

Když na vás ten člověk vykulil své veliké modré oči, vypadal jako nasupený býk a každý mu šel raději z cesty.

Kdo toho chlápka ale doopravdy znal, věděl, že je rozený klidšas a flegmatik. Jeho bujarý smích se nedal přeslechnout.

Byl známá postavička, tedy spíše postava plzeňských ulic a jen málo lidí v tomhle městě nevědělo, že je dealer, lichvář, vekslák a hlavně nekorunovaný král všech existencí z ulice. Možná proto ta přezdívka. Pravý důvod ale nikdo dávno nevěděl.

Bylo zvláštní, že ho policajti nechali na pokoji, přesto, že byl bídák všech bídáků, neodseděl si za svůj takřka padesátiletý život ani den, ani hodinu za mřížemi.

Taková místní záhada.

„Jsi hluchej, Beki? Koukám, žes dostal přes hubu, co?“ zasmál se svou typickou bujarostí a trochu se naklonil k Bekimu, jako by si chtěl oko prohlédnout zblízka.

„Ale hovno, měls vidět toho druhýho!“ bránil se Beki.

„Jo, jasně... jasně,“ opět zarezoval smíchem a sedl si vedle Bekiho na počmáranou lavičku.

„Vypadáš jak zvalený těsto, hochu,“ vytáhl si malou placatku z baloňáku a napil se. Poté ji opět schoval a odkašlal si.

„Hele, Beki... slyšel jsem, že dlužíš, kam se podíváš,“ vykulil své pověstné bulvy a poprvé se zatvářil vážně.

„Blbost, pár kaček, pár lidem... žádná tragédie... proč?“

„Hmm... já slyšel, že dlužíš i Votlebovcům, a to, jak víme, není prdel,“ vytáhl z kapsy obrovitý kapesník a vysmrkal se.

„Cikánům to vrátím ještě dneska... mám kasu u přítelkyně... a vůbec, co máš starost, Fotříku?“ opět si začal chladit ránu pod okem a syčel bolestí.

„No, můžu to mít na háku... jen že mám dobrý piko vod hranic a kdybys chtěl, vím, žes gurmán,“ zatřásl límcem od kabátu a hodil pohledem do náprsní kapsy. „Ale tak jo, nechceš, koupí někdo jinej,“ zatvářil se důležitě.

„Ty vole, Fotřík... já u sebe nemám ani prd. Jsem natřeseněj jak nikdy a ještě mám půl ksichtu jak po obrně. Takže co asi myslíš, jasně že bych dal... hele... dej mi alespoň ke kafi, jinak snad zdechnu, chlape!“ celý se roztrásl a nastavil pokérovanou, žilnatou ruku, jako žebrák.

„Ty máš štěstí, že mám dobrej den, Beki. Ber, ale přineseš mi dukáty do večera na Píku, jasný?“ vytáhl pytlíček s práškem z náprsní kapsy, strčil do nastavené ruky Bekimu a vstal z lavičky.

„Ty vole, díkes, Fotříku... fakt... seš kámoš, tos mě sejfнул,“ schoval sáček a udělal na Fotříka několik feťáckých grimas, něco mezi úsměvem a zoufalstvím.

„Jo, to jsem... si to zapamatuj a ať máš večer rychlej krok, hochu. Á, aby sis nemyslel, že to budeš mít tak jednoduchý... budu mít pro tebe kšeft. I když s tím tvým ksychem!“

„O co se jedná?“ znejistěl Beki.

„O co asi? Když si dáš sprchu a vezmeš čistý hadry, tak si přijdeš i na pět litrů. Je tu nějakej kongres a spousty vědátorů ze světa. Mám signál nejmíň na dva, co si po večerech rádi zazkoumaj,“ vrátil do hry smích.

„Ty vole, já už tohle dávno nedělám... na to ti kašlu, jasný?“ chtěl vrátit Fotříkovi psaníčko v třesoucí se ruce.

„Neser mě, Beki. Víš, že jsem lidumil, ale ocaď – pocad'. Jinak z tebe prachy nedostanu, to víš. Na čorku tě nasadit nemůžu, zná tě každej cajt ve městě,“ přitáhl k sobě psisko a natáhl k Bekimu ruku, že si vezme dáreček zpět.

Beki si psaníčko opět přivlastnil sevřením dlaně a sklopil oči do země. „OK, večer přijdu.“

„Výborně... to je jiná, hošane!“ Fotřík se podrbal ve vousech a přešel prsty po torzu ucha. „Čekám na Píkovi v baru. V deset!“ popotáhl buldočka opět k sobě a vydal se medvědí chůzí parkem pryč.

Beki se zvedl a ještě na Fotříka zavolal, „Jasný, večer na piku... na Píku!“

„Vole!“ zaznělo ze směru, kam se vydal dealer.

Beki se rozhoupal rytmem feťáků po cestě k velkému křovisku a rozhlédl se. Nikoho dalšího přicházet neviděl, a tak skočil do spleti větví. Když se protáhl, sedl si na placatý kámen. Bylo to evidentně oblíbené místo podobných existencí, protože kolem se válela spousta kapesníků, sáčků, různých vatiček a podobně.

Nečekal a rozbalil feťácké nádobíčko přímo tam.

Potom udělal přesně to, co vždy, když chtěl ovládnout svůj život, myšlenky i svět pomocí iluzí.

Šlehnul si.

Byla to sice jen mlha, ale lidem, jako byl Beki, v ní bylo občas dobře.

Dokázala totiž rozkládat složitosti na malé, jednoduché molekuly a rozpouštět je do atomů a ještě menších částic, dokonce do takových, které lidstvo zatím neznalo.

Tak tedy bloudil a ležel na tom kameni a čekal, až všechno přejde, a naopak přijde to, na co čekal.

Hlasitě si oddechl a byly mu jedno děšť a vlhko a nepohodlně.

Na chvíli utekl.

IV.

Fotřík vyšel ven z parku a namířil si to do své oblíbené cukrárny na rohu u kláštera.

On a buldoček vešli dovnitř a setřásli ze sebe vodu z mraků hned ve dveřích.

V kavárně bylo příjemně a jako vždy se vzduchem tetelila vůně kávy, na jejíž kvalitě si zdejší majitel vždy zakládal.

„Vítám vás, kluci. Koukám, že mi nesete velkou vodu,“ zavtipkoval muž v bílé košili, který právě podával sklenice bílého vína páru sedícímu u jednoho z malých stolečků.

„Jo, je tam marast, Míšo... dej nám oběma pamlsky,“ poručil si Fotřík a nalepil se na pult, pod nímž byly nasvětleny dortíky a zákusky.

„Dva pamlsky pro mlsky,“ pokračoval ve vtipování číšník a položil před Fotříka rakvičku se šlehačkou a psovi na malém talířku naservíroval na zem rozlámanou laskonku.

Buldoček se do té dobroty okamžitě pustil a nezapomněl u toho náležitě chrochtat a mlaskat.

„To je vono, vid', Fešáku,“ zahřměl smíchem Fotřík a sám se zakousl do rakvičky, až mu šlehačka ozdobila vous kolem pusy.

„Dáš si i kapůčo?“ zeptal se číšník.

„Dneska mi udělej grog, Michale!“ odpověděl mlsající Fotřík.

Od stolu, kde seděl muž a žena, se ozval smích a bylo vidět, že se ti dva opravdu baví.

Fotřík se k nim ohlédl a mírným šklebem ocenil krásu té ženy i pohrdání sokem.

Nahnul se k číšníkovi a škleb zopakoval. „Tyhle dva jsem tady ještě neviděl... asi tůristí, ne?“

Číšník se k němu také nahnul přes pult a zašeptal do polovičního ucha.

„Vůbec ne... panička je manželka jednoho z radních a ten cápek je takovej model z druhého konce města. Odněkud se sem nastěhoval zhruba před rokem. Myslím, že je to novinář nebo tak něco,“ zhoupnul se na svoji stranu pultu a spiklenecky mrknul na Fotříka.

„Kterého radního?“ ptal se také šeptem.

„No, kterýho... samotného doktora Kuncíře.“

Fotřík vykulil své pověstné bulvy a v krku se mu zasekl kousek rakvičky jako cepín. Zrudl a odkašlal si. Potom se zhluboka nadechl a zavrčel. „Toho hajzla Kuncíře?“

„Jo, tahle panička je jeho ozdoba, chlape.“

„Hmm, sakra,“ přešel zase do smíchu, ale tentokrát trochu afektovaně.

Stačilo to k tomu, aby muž se ženou zpozorněli a přetrhli svůj i jejich rozhovor. Chvilku trapného ticha ukončil až číšník. Tentokrát záměrně nahlas.

„Ještě jeden nášup, kluci?“

„Ne, Fešák už nebude, drží figuru, ale já si k tomu grogu dám ještě indiána,“ doprovodil objednávku opět smíchem.

Muž a žena znovu rozšvitořili prostor a chlápku si přestali všimnout.

„Jasně, tady je ten groček a k tomu jeden Vinnetou,“ obsloužil číšník Fotříka a poté odskočil ke stolku.

„Ještě vám donesu dvě decky?“

Filip se nerad nechal vyvést z hovoru a tak trochu podrážděně reagoval: „Nó... jo určitě... a k tomu si dámé... dáméé,“ protáhl pusku s dotazem k ženě.

„Já už víno nebudu a na sladký moc nejsem, ale jestli můžu, tak jedno presso,“ usmála se na číšníka a zahákla jeden z hustých pramenů vlasů za ucho.

„Já si tedy ještě jednu sklenku dám,“ reagoval Filip a nervózně si žmoulal natržený rukáv od košile.

Chlapa u pultu srkajícího grog a psa, který se svalil na zem a usnul, si ti dva již moc nevšimli, tedy Justýna. Filip je přece jen z nějakého důvodu po očku sledoval.

Před dvěma hodinami se Filip a Justýna ještě neznali a najednou přišlo to tisíce let vracející se jiskření mezi mužem a ženou.

Ta náhoda, která ovlivní vaše další kroky a rozhodování a stmívá svět kolem do jakéhosi tunelu plného vůní a barev.

Snad jsme to podědili od pradávných plazů, nebo to k nám spadlo s prvním meteoritem rozpuštěným ve žhavé lávě, ale každopádně to bylo tady a lidé se to drží jako sama evoluce.

„Hele, Filipe, a když už jsme u toho, máš nějakou ženskou? Nebo takhle zachraňuješ cizí baby běžně? Víš, pořád koukám, kde máš ten neopálený proužek kůže kolem očí,“ usmála se svým nejkrásnějším úsměvem, který ukazovala obyčejně jen na příděl.“